

Előszó

Az olvasó figyelmébe

Dr. Papp László főiskolai tanár öt éve hunyt el. Az NKE Államtudományi és Közigazgatási Kar jogelőd intézményeiben, valamint a Rendőrtiszti Főiskolán negyvenöt éven át oktatta a szabálysértési jog tantárgyát: igazi pedagógusa, mestertanára volt ennek a területnek, és természetesen az oktatásnak, a nevelésnek is. „A tanár úr a mesterem, a mentorom és atyai barátom is volt, ilyen pedagógusegyéniség százévente születik. A szellemisége, szellemessége velünk van, a gondolatai velünk maradnak örökre” – emlékezett prof. dr. Kis Norbert, az NKE továbbképzési és nemzetközi rektorhelyettese a Rendészettudományi Kar Közigazgatási Büntetőjogi Tanszékének konferenciáján.

A rendezvényen a közel három éve hatályba lépett új szabálysértési törvény tapasztalatairól, hibáiról, az érdemi változásokról, a jogpolitikai koncepciókról hangzottak el előadások gyakorlati szakemberektől és a kar oktatóitól. Eltelt ugyanis annyi idő, hogy számvetés készüljön (a megvalósulás útján hol tartanak a törvény céljai: a hatékonyabb jogérvényesítés, a megelőzés, a gyorsabb, garanciákat tiszteletben tartó eljárások) – ez a Rendészettudományi Kar feladata és kötelessége is.

„A szabálysértési jog nagymértékben kriminalizálódott” – jelentette ki dr. Kincses Ildikó r. dandártábornok, az ORFK főosztályvezetője, aki a rendőrség szabálysértési feladatairól, az intézkedési kötelezettségről, a szóbeli figyelmeztetés alkalmazásáról, az általános helyszíni bírságolási jogkörről beszélt. Kiemelte, hogy a helyszíni bírságolások száma növekvő tendenciát mutat, és tízezer forint a pénzbírság átlaga. A vétkesség alapuló büntetés kiszabást nehezítő, ún. fix bírság megszüntetése kapcsán hangsúlyozta, hogy negatívumként jelentkezik az egyéni elbírálás, mérlegelés lehetőségének hiánya. A jogorvoslat – sajnos – csupán formális: a szabálysértési hatóság vagy fenntartja a fix bírság összegét, vagy figyelmeztetést alkalmaz. (Dr. Tóth Nikolett Ágnes, az RTK sajtóreferensének tudósításából.)

A konferencia előadóinak egy része gyakorlati szakember volt, a szakirodalmi források hiánya ellenére információik kiemelten hasznosak úgy az elméletben, mint a gyakorlatban dolgozók számára – éppen ez volt a konferencia célja: a törvény gyakorlati alkalmazásának értékelése.

A rendészeti terület doktoranduszainak tavaly őszi, VII. országos fórumán fiatal, még az alapképzésben tanuló tehetségek is részt vehettek, előadásaik jelen számunk második felében olvashatók. A tanulmányok egyike egy, a rendészethez nem szorosan kötődő témát tárgyal: a címertant, amelynek rendészeti relevanciáját a szerző a következőképp világítja meg. „Hadtörténeti vonatkozásán keresztül lineáris kapcsolati összefüggés van a címertan és a rendészettudomány között. Mivel a középkor folyamán elkülönített, hivatalos rendfenntartó szerv nem létezett, így erről beszélni nem is lehet. A rendfenntartást régióként eltérően oldották meg, egy-egy hivatal betöltésé-

vel (pl. a jól ismert seriffi hivatal), ezen kötelezettségeket is vállalta a hivatal viselője. Továbbá a hivatal viselője és egyben a hivatalos ügyekben eljáró személy a személyes címerével, illetve címeres pecsétjével igazolta magát és járt el, mivel hivatali címer ekkor még nem volt” – fogalmazott Tarján Eszter.

Németh Zsolt
felelős szerkesztő